

nagu oli enne 12. märtsi, kas arvate, et see nüüd läheks ilma verevalamiseta ja kergelt läbi? Selle sündmuse kordumisel löödaks sügavad haavad, mis väga kaua valutavad. Katsete juure tagasi minnes arvan, et seda ei tohiks ükski inimene lubada, kes riigi ja rahva heaolu eest vastutuse enda peale võtnud. Kui tahame ükskord kindlale alusele jõuda, siis kõige esimene, mis kokku peab tulema, on meie uus Asutav Kogu.“

Asutava kogu või rahvuskogu kokkukutsumise mõtte põhiseaduse muutmiseks saab seejärel aasta poliitilises elus keskseks ideeks, mille ümber koondub üldine huvi. Rahvuskogu kahekojaline koosseis, kus üks oleks valitud rahva poolt poliitilisel alusel ja teine kujundatud kutseesinduslikul alusel, selgub täpsemalt valitsuse propagandajahi O. Oidermaa kõnest, mis ta pidas Tartu näituse puhul korraldatud lõikuspeol. H. Oidermaa tähendas:

„Riigikogu ei tule enam kokku, vaid selle asemel kutsetakse kokku rahvuskogu, kui tarvilised ettevalmistustööd selleks on läbi viidud. Rahvuskogu koosneks esialgsete kavade järgi osalt rahva poolt otsekohe valitud saadikutest, osalt aga kutsete poolt esitatud isikutest. Rahvuskogu kokkukutsumine võiks muidugi toimuda rahva enda volitusel ja nõusolekul. Seejuures on mõeldav, et rahvas määraks rahvuskogule kindla tähtaja, mille jooksul rahvuskogu peaks põhiseaduse revideerimise lõplikult läbi viima. Arvestades senise valimisviisi ebarahuldavaid tagajärgi on arvata, et valimised, mis tulevikus tulevad, toimuvad puht-isikupõhimõtte alusel ringkondade viisi.“

Nende mõtete kinnituseks märkis riigivanem vana-aasta õhtul juba konkreetsemalt, et rahvahääletus rahvuskogu kokkukutsumiseks toimub 1936. aastal 23.—25. veebruarini, milleks eeltööd ongi käimas.

Nagu eeltoodud ridadest näha, on valitsuse poliitiline programm arenenud aasta jooksul teatava järjekindlusega, laskmata end segada oludest ja olles suunatud aasta algul püstitatud sihtide poole. Et kutsealaline organiseerimine Eestis õige vähe levinud, see aga rahvuskogu ja ka tulevase parlamendi teokssaami-